

Анонимизиран текст

C-256/20 - 1

Дело C-256/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

10 юни 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Софийски районен съд (България)

Дата на акта за преюдициално запитване:

10 юни 2020 г.

Ищец:

„Топлофикация София“ ЕАД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

[OMISSIS]

София, 10.06.2020 г.

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД [OMISSIS]

[OMISSIS], като взе предвид следното:

1. Производството е по реда на чл. 267, първа алинея ДФЕС.
2. То се развива при факти и правно положение, които са по същество идентични на тези, с които настоящият съдебен състав е сезирал Съда на Европейския съюз по образуваното пред последния дело C-208/20 *Топлофикация София и др.* по въпросите относно начина на връчване и допустимостта на българското производство за издаване на заповед за изпълнение срещу длъжници с местопребиваване в чужбина, но без известен адрес.

СТРАНИ ПО СПОРА:

3. Заявител:

4. Заявител — „Топлофикация София“ ЕАД — акционерно дружество, регистрирано в Република България, с адрес на управление: София [OMISSIS].

5. Длъжник:

6. Делото е образувано срещу SP — българска гражданка, която обаче все още не е конституирана като страна в производството, тъй като документът за образуването му не може да и бъде връчен.

7. Искания на страните:

8. Заявителят — дружество за комунални услуги иска издаване на заповед за изпълнение срещу потребител за заплащане на топлинна енергия, доставена до имот в град София, България.

ФАКТИ ПО СПОРА:

9. По делото е постъпило заявление за издаване на заповед за изпълнение, по което длъжницата да бъде осъдена да заплати цена за доставена топлинна енергия и свързани услуги до апартамент в София, [OMISSIS] за който се твърди, че е собствен **[ориг. 2]** на длъжницата. Съдът е намерил заявлението за редовно и е издал заповед за изпълнение на 19.09.2019 г., която е разпоредил да се връчи на длъжницата.
10. Съдът е извършил справка за регистрирания адрес на длъжницата и е установил, че постоянният и настоящият и адрес съвпадат и са в София. Служител на съда е посетил регистрирания адрес на длъжницата на 08.10.2018 г., но е установил, че адресът е непълен — посочен е номерът на жилищен блок на 15 етажа, без посочване на конкретно жилище (апартамент) в него.
11. Съдът е разпоредил да се издирят данни за работодател на длъжницата и мобилни телефонни номера, но не са открити регистрирани такива в България. Затова е разпоредено повторно посещение в блока на длъжницата от служител на съда.
12. При това второ посещение призовкарят на съда е установил конкретен апартамент, в който длъжницата живее, по данни на управителя на етажната собственост [OMISSIS]. Последн[ият] е посочил[...], че длъжницата рядко се прибира в апартамента си и живее в Германия.
13. От събраните по делото данни за промяна на фамилното име на длъжницата може да се предположи, че същата е омъжена за германски гражданин, тъй

като има име, което не е типично за лица от български произход, а за говорещи немски език. До 1995 г. длъжницата е носела типично за българската именна система фамилно име.

ПРИЛОЖИМИ РАЗПОРЕДБИ ОТ ПРАВОТО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ:

14. Настоящият съдебен състав намира, че делото има връзка с разпоредбите на чл. 5, пар. 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г. от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела и чл. 20 от Договора за функционирането на Европейския съюз съобразно мотивите, изложени по дело *C-208/20 Топлофикация София и др.*

ПРИЛОЖИМИ РАЗПОРЕДБИ ОТ БЪЛГАРСКОТО ПРАВО:

А) Закон за задълженията и договорите [OMISSIS]:

15. **„Чл. 68.** Ако местоизпълнението не е определено от закона, от договора или от естеството на задължението, изпълнението трябва да се извърши:
- а) при паричните задължения — в местожителството на кредитора по време на изпълнение на задължението“.

Б) Граждански процесуален кодекс [OMISSIS]:

16. **„Адрес за връчване**

Чл. 38. Съобщението се връчва на адреса, който е посочен по делото. Когато [ориг. 3] адресатът не е намерен на посочения адрес, съобщението се връчва на настоящия му адрес, а при липса на такъв — на постоянния.“

17. **„Съдебен адресат**

Чл. 40. (1) Страната, която живее или замине за повече от един месец в чужбина, е длъжна да посочи лице в седалището на съда, на което да се връчват съобщенията — съдебен адресат, ако няма пълномощник по делото в Република България. Същото задължение имат законният представител, попечителят и пълномощникът на страната.

(2) Когато лицата по ал. 1 не посочат съдебен адресат, всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени. За тези последици те трябва да бъдат предупредени от съда при връчване на първото съобщение.“

18. **„Задължение за уведомяване**

Чл. 41. (1) Страната, която отсъства повече от един месец от адреса, който е съобщила по делото или на който веднъж и е връчено съобщение, е длъжна да уведоми съда за новия си адрес. Същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната.

(2) При неизпълнение на задължението по ал. 1 всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени. За тези последици страната трябва да бъде предупредена от съда при връчване на първото съобщение.“

19. **„Връчител**

Чл. 42. (1) Връчването на съобщенията се извършва от служител на съда, по пощата или чрез куриерска служба с препоръчана пратка с обратна разписка. Когато в мястото на връчването няма съдебно учреждение, връчването може да се извърши чрез общината или кметството.“

20. **„Начини на връчване**

Чл. 43. (1) Съобщението се връчва лично или чрез друго лице.

(2) Съдът може да разпреди връчването да стане чрез прилагане на съобщението към делото или чрез залепване на уведомление.

(3) Съдът може да разпреди връчването да стане чрез публично обявление.“

21. **„Удостоверяване на връчването**

Чл. 44. (1) [OMISSIS] Връчителят удостоверява с подписа си датата и начина на връчването, както и всички действия във връзка с връчването. Той отбелязва и качеството на лицето, на което е връчено съобщението, след като изиска от него удостоверяване на самоличността му чрез представяне на документ за самоличност. При отказ за представяне на документа за самоличност връчителят може да поиска съдействието на Главна дирекция „Охрана“ при Министерството на правосъдието. Получателят също удостоверява с подписа си, че е получил съобщението. Отказът да се приеме съобщението се отбелязва в разписката и се удостоверява с подписа на връчителя. Отказът на получателя не засяга редовността на [ориг. 4] връчването.“

22. **„Лично връчване**

Чл. 45. Съобщението се връчва лично на адресата. Връчването на представител се смята за лично връчване.“

23. **„Връчване на друго лице**

Чл. 46. (1) Когато съобщението не може да бъде връчено лично на адресата, то се връчва на друго лице, което е съгласно да го приеме.

(2) Друго лице може да бъде всеки пълнолетен от домашните му или който живее на адреса, или е работник, служител или съответно работодател на адресата. Лицето, чрез което става връчването, се подписва в разписката със задължение да предаде призовката на адресата. Не може да се връчва на лица, които участват по делото като насрещна страна на адресата.“

24.

„Връчване чрез залепване на уведомление

Чл. 47. (1) [OMISSIS] Когато ответникът в продължение на един месец не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, връчителят залепва уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп — на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, връчителят пуска уведомление и в нея. Невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения по делото адрес се констатира най-малко с три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден. Това правило не се прилага, когато връчителят е събрал данни, че ответникът не живее на адреса, след справка от управителя на етажната собственост, от кмета на съответното населено място или по друг начин и е удостоверил това с посочване на източника на тези данни в съобщението.

(2) В уведомлението се посочва, че книгата са оставени в канцеларията на съда, когато връчването става чрез служител на съда или частен съдебен изпълнител, съответно в общината, когато връчването става чрез неин служител, както и че те могат да бъдат получени там в двуседмичен срок от залепването на уведомлението.

(3) [OMISSIS] Когато ответникът не се яви да получи книгата, съдът служебно проверява неговата адресна регистрация, освен в случаите на чл. 40, ал. 2 и чл. 41, ал. 1, в които съобщението се прилага към делото. Ако посоченият адрес не съвпада с постоянния и настоящия адрес на страната, съдът разпорежда връчване по настоящия или постоянния адрес по реда на ал. 1 и 2. Съдът служебно проверява и местоработата на ответника и разпорежда връчване по местоработата, съответно местослуженето или мястото за осъществяване на стопанска дейност.

(4) [OMISSIS]

(5) Съобщението се смята за връчено с изтичането на срока за получаването му от канцеларията на съда или общината. **[ориг. 5]**

(6) [OMISSIS] Когато установи редовността на връчването, съдът разпорежда съобщението да се приложи към делото и назначава особен представител на разноски на ищеца. [OMISSIS]

(7) [OMISSIS] Разпоредбите на ал. 1—5 се прилагат съответно за връчването на съобщения на подпомагаща страна, както и за връчване на заповед за изпълнение.“

25. **„Връчване чрез публично обявление**

Чл. 48. (1) [OMISSIS] Ако при завеждането на делото ответникът няма регистриран постоянен или настоящ адрес, по искане на ищеца съобщението до него за заведеното дело се извършва чрез публикация в неофициалния раздел на „Държавен вестник“. Съдът разрешава връчването да стане по този ред, след като ищецът удостовери чрез справка, че ответникът няма адресна регистрация и ищецът потвърди с декларация, че не му е известен адресът на ответника в чужбина.

(2) [OMISSIS] Ако въпреки публикацията ответникът не се яви в съда, за да получи преписи от исковата молба и приложенията, съдът му назначава особен представител на разноски на ищеца.“

26. **„Връчване на пребиваващи в страната чужденци**

Чл. 53. Връчването на пребиваващите в страната чужденци се извършва на адреса, заявен в съответните административни служби.“

27. **„Спиране на изпълнението на въззивното решение**

Чл. 282. (2) Жалбоподателят може да поиска спиране изпълнението на въззивното решение. В този случай той е длъжен да представи надлежно обезпечение. Размерът на обезпечението се определя:

1. по решения за парични вземания — присъдената сума;
2. по решения относно вещни права — обжалваемият интерес.“

28. **„Неоттегляемост на решението**

Чл. 246. След като обяви решението по делото, съдът не може сам да го отмени или измени.“

29. **„Заявление за издаване на заповед за изпълнение**

Чл. 410. (1) Заявителят може да поиска издаване на заповед за изпълнение:

1. за вземания за парични суми или за заместими вещи, когато искът е подсъден на районния съд;

[OMISSIS] [ориг. 6] [OMISSIS]

(2) [OMISSIS] Заявлението съдържа искане за издаване на изпълнителен лист [OMISSIS].“

30. **„Издаване на заповед за изпълнение**

Чл. 411. (1) [OMISSIS] Заявлението се подава до районния съд по постоянния адрес или по седалището на длъжника, *който в тридневен срок извършва служебна проверка на местната подсъдност**. *Заявление срещу потребител се подава до съда, в чийто район се намира настоящият му адрес, а при липса на настоящ адрес — по постоянния.*** Ако съдът прецени, че делото не му е подсъдно, той го изпраща незабавно на надлежния съд.

(2) [OMISSIS] Съдът разглежда заявлението в разпоредително заседание и издава заповед за изпълнение в срока по ал. 1, освен когато:

1. [OMISSIS] искането не отговаря на изискванията на чл. 410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в тридневен срок от съобщението;

2. искането е в противоречие със закона или с добрите нрави;

3. [OMISSIS] искането се основава на неравнопоставена клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това;

4. [OMISSIS] длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България;

5. [OMISSIS] длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България.

(3) При уважаване на заявлението съдът издава заповед за изпълнение, препис от която се връчва на длъжника.“

* - Задължението за извършване на служебна проверка за адрес е въведено с изменението от 2015 г.

** - Забележка: текстът в курсив представлява допълнение от 2019 г., в сила от 24.12.2019 г., което не се прилага по трите дела, предмет на настоящото производство.

31. **„Обжалване**

Чл. 413. (1) Заповедта за изпълнение не подлежи на обжалване от страните, освен в частта за разноските.“

32. **„Възражение**

Чл. 414. (1) [OMISSIS] Длъжникът може да възрази писмено срещу заповедта за изпълнение или срещу част от нея. Обосноваване на възражението не се изисква освен в случаите по чл. 414а. [ориг. 7]

(2) [OMISSIS] Възражението се прави в *едномесечен срок** от връчването на заповедта, който не може да бъде продължаван.

* - Забележка: текстът в курсив представлява изменение от 2019 г., в сила от 24.12.2019 г., в предходната редакция срокът е две седмици.“

33. **„Действие на възражението**

Чл. 415. [OMISSIS] (1) Съдът указва на заявителя, че може да предяви иск за вземането си в следните случаи:

1. когато възражението е подадено в срок;

2. [OMISSIS] когато заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 *и връчителят е събрал данни, че длъжникът не живее на адреса, след справка от управителя на етажната собственост, от кмета на съответното населено място или по друг начин и е удостоверил това с посочване на източника на тези данни в съобщението**;

3. когато съдът е отказал да издаде заповед за изпълнение.

(2) Когато дава указания за предявяване на иск в случаите по ал. 1, т. 2, съдът постановява спиране на изпълнението, ако е издаден изпълнителен лист по чл. 418.

(3) Искът по ал. 1, т. 1 и 2 е установителен, а по т. 3 — осъдителен.

(4) Искът се предявява в едномесечен срок от съобщението, като заявителят донася дължимата държавна такса.

(5) Когато заявителят не представи доказателства, че е предявил иска в посочения срок, съдът обезсилва заповедта за изпълнение частично или изцяло, както и изпълнителния лист, издаден по чл. 418.“

* - Забележка - текстът в курсив е в сила от 24.12.2019 г., след образуване на трите дела.

34. **„Влизане в сила на заповедта за изпълнение**

Чл. 416. [OMISSIS] Когато възражение не е подадено в срок или е оттеглено или след влизане в сила на съдебното решение за установяване на вземането, заповедта за изпълнение влиза в сила. Въз основа на нея съдът издава изпълнителен лист и отбелязва това върху заповедта.“

35. **„Обжалване на разпореждането за незабавно изпълнение**

Чл. 419. [OMISSIS] (1) Разпореждането, с което се уважава молбата за незабавно изпълнение, може да се обжалва с частна жалба в едномесечен

срок от връчването на заповедта за изпълнение. Частната жалба се подава заедно с възражението срещу заповедта.

(2) Обжалването на разпореждането за незабавно изпълнение не спира изпълнението.

(3) Съдът отменя разпореждането, когато не са налице предпоставките на чл. 418, ал. 2, изречение първо и ал. 3, както и когато вземането се основава на **[ориг. 8]** неравноправна клауза в договор, сключен с потребител.“

36.

„Възражение пред въззивния съд

[OMISSIS]

Чл. 423. (1) [OMISSIS] В едномесечен срок от узнаването на заповедта за изпълнение длъжникът, който е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да подаде възражение до въззивния съд, когато:

1. заповедта за изпълнение не му е била връчена надлежно;
2. заповедта за изпълнение не му е била връчена лично и в деня на връчването той не е имал обичайно местопребиваване на територията на Република България;
3. длъжникът не е могъл да узнае своевременно за връчването поради особени непредвидени обстоятелства;
4. длъжникът не е могъл да подаде възражението си поради особени непредвидени обстоятелства, които не е могъл да преодолее.

Едновременно с възражението длъжникът може да упражни и правата си по чл. 413, ал. 1 и чл. 419, ал. 1.

(2) [OMISSIS] Подаването на възражение пред въззивния съд не спира изпълнението на заповедта. По искане на длъжника съдът може да спре изпълнението при условията на чл. 282, ал. 2.

(3) [OMISSIS] Съдът приема възражението, когато установи, че са налице предпоставките по ал. 1. Ако възражението бъде прието, изпълнението на издадената заповед по чл. 410 се спира. Когато възражението е прието, съдът разглежда и подадените с възражението частни жалби по чл. 413, ал. 1 и чл. 419, ал. 1. Когато възражението е прието, защото не са били налице предпоставките на чл. 411, ал. 2, т. 3 и 4, съдът служебно обезсилва заповедта за изпълнение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

(4) [OMISSIS] Разглеждането на делото от първоинстанционния съд продължава с указания по чл. 415, ал. 1. В това производство съдът разглежда и подаденото с възражението искане по чл. 420, ал. 2.“

В) Кодекс на международното частно право [OMISSIS]:

37. **„Чл. 4.** (1) Международната компетентност на българските съдилища и други органи е налице, когато:

1. ответникът има обичайно местопребиваване, седалище според устройствения си акт или местонахождение на действителното си управление в Република България;“

38. **„Общи разпоредби**

Чл. 48. (1) По смисъла на този кодекс отечествено право на лицето е правото на държавата, чийто гражданин е то.

(2) Отечественое право на лице с две или повече гражданства, едното от които е **[ориг. 9]** българско, е българското право.

(3) Отечественое право на лице, което е гражданин на две или повече чужди държави, е правото на тази от тях, в която е неговото обичайно местопребиваване. Когато лицето няма обичайно местопребиваване в нито една държава, на която то е гражданин, прилага се правото на държавата, с която то е в най-тясна връзка.

(4) По смисъла на този кодекс отечествено право на лице без гражданство е правото на държавата, в която е неговото обичайно местопребиваване.

(5) По смисъла на този кодекс отечествено право на лице със статут на бежанец и на лице, на което е предоставено убежище, е правото на държавата, в която е неговото обичайно местопребиваване.

(6) Когато в случаите по ал. 3, 4 и 5 лицето няма обичайно местопребиваване или такова не може да се установи, прилага се правото на държавата, с която лицето се намира в най-тясна връзка.

(7) По смисъла на този кодекс под обичайно местопребиваване на физическо лице се разбира мястото, в което то се е установило преимуществено да живее, без това да е свързано с необходимост от регистрация или разрешение за пребиваване или установяване. За определянето на това място трябва да бъдат специално съобразени обстоятелства от личен или професионален характер, които произтичат от трайни връзки на лицето с това място или от намерението му да създаде такива връзки.“

Г) Закон за гражданската регистрация [OMISSIS]:

39. **„Чл. 90.** [OMISSIS] (1) [OMISSIS] Всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес, който трябва да съответства на адрес по чл. 89, ал. 5.

[OMISSIS]“

40. **„Чл. 93.** [OMISSIS] (1) [OMISSIS] Постоянен адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението.
- (2) Постоянният адрес е винаги на територията на Република България.
- (3) Всяко лице може да има само един постоянен адрес.
- (4) [OMISSIS] Български граждани, живеещи в чужбина, които не са вписани в регистъра на населението и не могат да посочат постоянен адрес в Република България, се вписват служебно в регистъра на населението от район „Средец“ на гр. София.
- (5) [OMISSIS] **[ориг. 10]** [OMISSIS] Постоянният адрес на гражданите е адрес за кореспонденция с органите на държавната власт и органите на местното самоуправление.
- (6) [OMISSIS] Постоянният адрес на гражданите служи за упражняване или ползване на права или услуги в случаите, определени в закон или друг нормативен акт.
- (7) [OMISSIS] Постоянният адрес може да съвпада с настоящия адрес.“
41. **„Чл. 94.** [OMISSIS] (1) ([OMISSIS] Настоящ адрес е адресът, на който лицето живее.
- (2) Всяко лице има само един настоящ адрес.
- (3) [OMISSIS] Настоящият адрес на българските граждани, на които мястото на живеене е в чужбина, се отразява в регистъра на населението само с името на държавата, в която живеят.“
42. **Чл. 96.** [OMISSIS] (1) [OMISSIS] Настоящият адрес се заявява чрез подаване на адресна карта от лицето до органите по чл. 92, ал. 1. Български гражданин, живеещ в чужбина, заявява настоящ адрес — държавата, в която живее, пред органите по чл. 92, ал. 1 по постоянния си адрес.“

Д) Релевантна национална съдебна практика:

43. *С Тълкувателно решение № 4/2013 г.*[OMISSIS] [от] *18.06.2014 г.* [OMISSIS] *Общото събрание на гражданската и търговската колегии на Върховния касационен съд е постановило по задължителен за съдилищата начин, че „макар и да са уредени по негативен начин като предпоставки за издаване на заповедта, обстоятелствата по чл. 411, ал. 2, т. 3 и 4 ГПК по естеството си не подлежат на проверка преди връчване на вече издадената заповед. Липсата на тези предпоставки може да се установи едва при връчване на заповедта, но последиците са различни във всяка от двете хипотези. Когато се установи, че заповедта е издадена срещу длъжник, който изобщо няма постоянен адрес или седалище в Република България, същата подлежи на служебно*

обезсилване от заповедния съд, който има служебното задължение да осигури движението и приключване на делото /чл.7, ал.1 ГПК/. В противен случай заповедното производство би останало винаги висящо и неприключено поради невъзможността за връчване на заповедта. Въззивният съд обезсилва служебно заповедта съгласно чл. 423, ал. 3, изр. 4 ГПК поради липса на предпоставката по чл. 411, ал. 2, т. 3 ГПК само в случай, че същата е стабилизирана с изтичане на срока за възражение, т.е. когато от външна страна е налице редовно връчване по реда на Глава VI от ГПК, макар и в действителност длъжникът да няма постоянен адрес или седалище в страната. Когато обаче такова връчване изобщо не може да се извърши поради липса на постоянен адрес или седалище на длъжника в **[ориг. 11]** Република България, заповедта следва да се обезсили от заповедния съд.

В хипотезата на чл. 411, ал. 2, т. 4 ГПК — когато длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност в страната, издадената заповед не може да бъде обезсилена от заповедния съд. При връчване на заповедта заповедният съд проверява само дали длъжникът има постоянен адрес или седалище в Република България, но в случай, че такива има и следователно може да се извърши редовно връчване било чрез лице от домашните, било чрез залепване на уведомление, не може да се преценява дали лицето има обичайно местопребиваване или място на дейност в страната. След като е налице редовно от външна страна връчване на заповедта, същата се стабилизира с изтичане на срока за възражение и влиза в сила, като липсата на предпоставката по чл. 411, ал. 2, т. 4 ГПК може да се релевира единствено по пътя на възражението пред въззивния съд“, т.е. по реда на чл. 423 ГПК. Решението е постановено преди изменението на чл. 411, ал. 1 ГПК, според което съдът извършва служебна проверка за регистриран постоянен и настоящ адрес на длъжника. Съдът обаче е взел предвид, че и към 2014 г. законът е предвиждал такава възможност (но не и задължение) при издаване на заповед за изпълнение. [OMISSIS]

ВРЪЗКА С ПРАВОТО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ. НЕОБХОДИМОСТ ОТ ТЪЛКУВАНЕ:

44. Настоящият съдебен състав изцяло препраща по настоящото дело за връзката на зададените въпроси с правото на Европейския съюз към мотивите си по §§ 73—82 от преюдициалното си запитване [OMISSIS], по което е образувано дело C-208/20 *Топлофикация София и др.* [OMISSIS]
45. С оглед изложеното настоящият съд следва да отправи въпроси за тълкуването на правото на Съюза до Съда на Европейския съюз, цитирани по-долу. Така мотивиран, Софийският районен съд [OMISSIS],

О П Р Е Д Е Л И:

46. **СПИРА** производството [OMISSIS] до получаване на отговор на зададените по-долу преюдициални въпроси.

47. **ОТПРАВЯ** на основание чл. 267, първа алинея ДФЕС **ЗАПИТВАНЕ ДО СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ** по следните преюдициални въпроси:
48. 1. Следва ли член 5, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г. от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела във връзка с принципа за осигуряване на процесуални средства от националния съд за ефективна защита на правата, произтичащи от правото [ориг. 12] на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че при определяне на обичайното местопребиваване на длъжник като предпоставка по националното право за провеждане на едностранно формално производство без събиране на доказателства, каквото е това за издаване на заповед за изпълнение, националният съд е длъжен да тълкува всяко обосновано съмнение за това, че длъжникът има обичайно местопребиваване в друга държава от Европейския съюз, като липса на правна предпоставка за издаване на такава заповед, съответно — като основание за невлизане на заповедта в сила?
49. 2. Следва ли член 5, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 г. от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела във връзка с принципа за осигуряване на процесуални средства от националния съд за ефективна защита на правата, произтичащи от правото на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че задължава национален съд, който след издаване на заповед за изпълнение срещу определен длъжник е установил, че този длъжник вероятно няма обичайно местопребиваване в държавата на съда, и при условие, че това представлява пречка за издаване на заповед за изпълнение срещу такъв длъжник по националното право, да обезсили издадената заповед за изпълнение служебно въпреки липсата на изрична законодателна разпоредба в този смисъл?
50. 3. Ако отговорът на въпрос [2] е отрицателен, то следва ли посочените в същия въпрос разпоредби да се тълкуват в смисъл, че задължават националния съд да обезсили издадената заповед за изпълнение, ако е извършил проверка и е установил със сигурност, че длъжникът няма обичайно местопребиваване в държавата на сезирания съд?

[OMISSIS]